Å K E R S B E R G A F I L M S T U D I O (SFF)

Välkommen att se intressant film i biografen Facklan hösten 2025.

Filmerna visas tisdag kl. 15.00 och 19.00 samt torsdag kl. 15.00 och 19.00.

9.9 **11.9**	**DET BÖRJADE MED MIN MAMMA** **Frankrike, Kanada 2025, Ken Scott 102 min**
16.9 **18.9**	**I'M STILL HERE** **Brasilien, Frankrike 2024, Walter Salles 137 min**
23.9 **25.9**	**A COMPLETE UNKNOWN** **USA 2024, James Mangold 141 min**
7.10 **9.10**	**DET HELIGA TRÄDETS FRUKTER** **Frankrike, Tyskland, Iran 2024, Mohammad Rasoulof 167 min**
14.10 **16.10**	**MEMOIR OF A SNAIL** **Australien 2024, Adam Elliot 95 min**
21.10 **23.10**	**MR. NOBODY AGAINST PUTIN** **Danmark, Tjeckien, Tyskland 2025, David Borenstein, Pavel Talankin 90 min**
4.11 **6.11**	**EMILIA PEREZ** **Frankrike, México, Belgien 2024, Jacques Audiard 132 min**
11.11 **13.11**	**BOB TREVINO LIKES IT** **USA 2024, Tracie Laymon 101 min**
18.11 **20.11**	**DET ANDRA OFFRET** **Danmark 2025, Zinnini Elkington 92 min**
2.12 **4.12**	**FLÄTAN** **Frankrike, Kanada, Italien, Belgien 2023, Laetitia Colombani 121 min**
9.12 **11.12**	**MUNKEN OCH GEVÄRET** **Bhutan, Taiwan, Frankrike, USA, Hong Kong 2023, Pawo Choyning Dorji 107 min**

Höstens program består som vanligt av 11 filmer där varje film visas vid fyra tillfällen. Programmet innehåller en blandning av filmer där vi hoppas att du kommer att känna spänning, glädje, sorg och framför allt att filmerna kommer att väcka många tankar.

Mer information om höstens filmer finns på vår hemsida: **https://akersberga.filmstudio.se**, där du även kan se trailers.

I det här kompendiet kan du läsa mer om filmerna och vad olika recensenter har skrivit om filmerna som kommer att visas den här hösten.
I kompendiet hittar du även QR koder som du kan scanna med en smartphone/surfplatta och då kommer du direkt till vår hemsida där du enkelt kan betygsätta filmerna. Du kan också alltid gå in på vår hemsida och betygsätta filmerna där.

Vi vill även påminna om vår grupp på Facebook, där vi tänker oss att man kan kommentera, diskutera och framföra önskemål på ett enkelt sätt. Sök efter Åkersberga Filmstudio på Facebook.
Det går även bra att kontakta oss via mail **akersberga@filmstudio.se**.

Ett tips för dig som gillar film och vill veta mer om filmens värld. Sveriges förenade filmstudios ger ut en tidskrift med många intressanta artiklar om film. En prenumeration på SFF:s tidskrift **Filmrutan**, 4 nr/år, kostar 275:-
Plusgironummer: 46 16 92-6.0

Varmt välkomna önskar styrelsen som består av:

Ordförande Håkan Lagerström, vice ordförande Torbjörn Lättman, kassör Marie-Louise Johansson, sekreterare Jennifer Almén samt ledamöter, Margareta Tunström, Mats Sladö, Eddie Vivenius.

DET BÖRJADE MED MIN MAMMA
Regi: Ken Scott
Manus: Roland Perez och Ken Scott
Foto: Guillaume Schiffman
Musik: Nicolas Duport
I rollerna: Leila Bekhti *Esther Perez,* Jonathan Cohen *Roland Perez,* Joséphine Japy *Litzie Gozlan,* Lionel Dray *Maklouf Perez,* Jeanne Balibar *Mme Fleury*
Speltid: 102 min
Frankrike, Kanada 2025

Filmrecensioner:
När man trodde att den kolorerade melodramen var död, så kommer franska ”Det började med min mamma”. Titeln låter lite Pedro Almodóvar men kanadensaren Ken Scott – som gjort film av den bästsäljande självbiografin ”Ma mère, dieu et Sylvie Vartan” – är betydligt mindre subversiv.
Scotts filmiska plusmeny följer Roland Perez (i verkligheten en känd advokat) i hälarna. Den lille pojken föds med en kraftigt deformerad fot i 60-talets Paris. Den redan barnrika invandrarfamiljen, sefardiska judar från Marocko, har inga stora ekonomiska resurser att ta hand om ett handikappat barn. Men de har mamma Esther, en flott dam med munläder som en basarförsäljare och drömmar som sträcker sig långt ovanför hustaken. Hon vägrar att ge upp. Hennes unge ska gå, till varje pris...
Rolands liv (som vuxen spelad av sevärda Jonathan Cohen) kommer att bli en berg- och dalbana som aldrig tycks sluta snurra. Övervunna hinder, check. Läkande idoldyrkan, check. Himlastormande kärlek, check. Stora sorger, check.
Den sakliga berättarrösten, som påminner om ”Amelie från Montmartre”, försöker förgäves hålla det hektiska tempot. Det svänger om den här färgstarka och rätt ömsinta vintagefesten, inte tu tal om det, även om det blir väl genant när sångerskan och kändisen Sylvie Vartan dyker upp som sig själv. Dessutom delvis påfallande klumpigt digitalt föryngrad.
Det som ändå gör det värt att hänga med den här sagolika resan genom decennierna är Leïla Behktis färgstarka Esther. Den klassiska judiska stormamman, uppskruvad till hundra. En toxisk, destruktiv kraft som strör välbehövlig sälta i det sötade, melodramatiska myset. Det här modersporträttet, som på ett intressant sätt ifrågasätter den självuppoffrande och gränslösa moderligheten, kommer att leva kvar långt efter att filmen är bortglömd.
Dagens Nyheter Helena Lindblad

Foto: SF Studios.

Starkt feel-good drama
Det är en kärleksfull och varm historia och zoomar man ut och blickar på Rolands liv ur ett helikopterperspektiv så kanske det fälls en tår, eller två. Det hela började med Rolands mamma som gett honom det mod, den envishet och den kämpaglöd som gav honom möjlighet att stå på egna ben.
”Det började med min mamma” (2025) är en vacker hyllning till en kämpande mamma som gör allt för sin son. Leïla Bekhti gör en fin prestation som Rolands mamma som är mänsklig och vackert framställd. Den sanna historien om Roland Perez är unik och berör.**FILMTOPP.SE Lukas Eriksson**

I'M STILL HERE
Regi: Walter Salles
Manus: Murilo Hauser, Heitor Lorega och Marcelo Rubens Paiva
Foto: Adrian Teijido
Musik: Steve Bouyer (music supervisor)
I rollerna: Fernanda Torres *Eunice Paiva,* Fernanda Montenegro *Eunice Paiva,* Selton Mello *Rubens Paiva,* Valentina Herszage *Veroca,* Maria Manoella *Veroca*
Speltid: 137 min
Brasilien och Frankrike, 2024

Filmrecension:

Walter Salles Oscarsvinnare "I'm still here"är ett gripande, välspelat verklighetsdrama – och en påminnelse om människans behov av minneskultur. GP:s filmkritiker Hynek Pallas imponeras av skådespelaren Fernanda Torres och en berättelse helt fri från klyschor.…
Minneshål kallas historien man inte lär sig i skolan. Den samhällen talar tyst om. I Sverige var romers och samers öden tills nyligen begravda och världen över är det svårt att tala om regimers medlöpare och vad som gjorts i "folkets" eller "klasskampens" namn.
Spelfilmen är ofta först med att fylla dessa hål och bäst på att levandegöra historien. Filmmediets mest politiska decennium sammanföll med det revolutionära 60-talet, töväder i diktaturer, avkolonisering och nya militärjuntor, då regissörer riktade kameran som en ficklampa i hålet. I Brasilien kallades decenniets filmvåg Cinema Novo och belyste den sociala situationen, historien och trauman som familjer talat tyst om.

Hundratals personer "försvann" i juntans händer; torterades, mördades och återfanns aldrig. Sannolikt för att de kastades i havet från helikoptrar.

Det är här "I'm still here" inleds, på en strand i Rio de Janeiro hösten 1970. I de första scenerna kring den levnadsglada storfamiljen Paiva etableras kulturen som revolt, vittne och minne: Os Mutantes snurrar på skivspelaren i strandvillans ljusa vardagsrum medan helikoptrar hovrar som mörk påminnelse. Familjens smalfilmskamera fångar livet med ständiga middagsbjudningar men också när äldsta dottern, en student med Godard-affischer på väggen, riktar den mot soldater som stannar bilar och trakasserar långhåriga.

Pappa Rubens (Selton Mello) är byggnadsingenjör, rör sig med mamma Eunice (Fernanda Torres) i en intellektuell vänstermiljö och har förflutet som parlamentsledamot. Han håller huvudet lågt, men hjälper i hemlighet personer som utsätts för Sydamerikas olika regimer. Tills en grupp män knackar på och för bort Rubens för en "intervju". De återkommer för att plocka in Eunice. Det behagliga vågskvalpet förbyts i tortyrcellernas ångestljud och den tropiska popen ger vika för Warren Ellis dramatiskt sorgsna stråkar och piano.

Hundratals personer "försvann" i juntans händer; torterades, mördades och återfanns aldrig. Sannolikt för att de kastades i havet från helikoptrar. Att veta det gör inte "I'm still here" mindre spännande. Att dramat – baserat på en biografi av Rubens son, författaren Marcelo Rubens Paiva – är gripande och befriat från klyschor ligger i Fernanda Torres spel. I hennes förändring från den förälskade hustrun och det goda livet med Rubens till gråblek kämpe. Likt dissidenter världen över vårdar Eunice sin mentala hälsa genom att gå i clinch med byråkratin, hur mycket Kafka den än är. För att få svar. För att hålla någon till svars. För minnet.

Behållningen är att se hennes värdiga, känsliga ansikte. Se hur insikten om makens öde ordlöst går mellan henne och barnen över glassen på fiket där de tidigare hade sina lyckliga familjestunder.

Dagens brasilianska ytterhöger anser att det inte fanns någon diktatur och har försökt bojkotta "I'm still here". Salles, som förstår hur minneshål tjänar auktoritära regimer, har sagt att filmen inte hade kunnat göras under den tidigare presidenten Jair Bolsonaro. Men bäst uttryckte Eunice Paiva, som blev människorättsjurist, saken när hon decennier senare intervjuades och fick frågan om det inte finns viktigare saker att syssla med i demokratier än att söka efter sanningen och hålla minnet levande. **Göteborgs-Posten Hynek Pallas**

A COMPLETE UNKNOWN
Regi: James Mangold
Manus: James Mangold, Jay Cocks och Elijah Wald
Foto: Phedon Papamichael
Musikansvarig: Nick Baxter
I rollerna: Timothée Chalamet *Bob Dylan,* Joe Tippett *Dave Van Ronk,* Edward Norton *Pete Seeger,* Eriko Hatsune *Toshi Seeger,* Peter Gray Lewis *Frank (advokat)*
Speltid: 141 min
USA, 2024

Filmrecension:

Trovärdigt och gripande porträtt av den unge Bob Dylan när han gav nytt blod åt musikhistorien. Timothée Chalamet är utmärkt i huvudrollen, och skickliga skådespelare ger liv åt Dylans kolleger och kärlekar. En film om berömmelse, och musikens makt. Sångerna är filmens bultande hjärta. Bob Dylans unika röst är tacksam att härma för en komisk imitation. Timothée Chalamet lyckas göra det utan att vi skrattar, både när han pratar och när han sjunger. ”A complete unknown” får oss att tro att den är ett porträtt av konstnären som valp. Från ankomsten i New York 1961 till den högljudda brytningen med folkmusikens puritaner 1965.
Allt hände inte som i filmen, men den är konstnärligt sann. Historien visar hur Bob Dylan, en okänd 20-åring, upptäcks av bland andra folkmusikens dåvarande höjdare Pete Seeger och Joan Baez. Tack vare sina fantastiska låtar och sättet han framför dem. Tidigt i filmen gör Timothée Chalamet en fin version av rariteten ”I was young when I left home”.

Snabbt ses han som folkmusikens räddare, han ger rörelsen sånger som når en stor publik. Men när Dylan vill gå vidare, och bygga ut sin musik med fler färger bryter en del med honom. Den sortens renlärigа som vill förändra världen men inte vill att deras egen lilla domän ska förändras.

Edward Norton som Seeger, Monica Barbaro som Baez och Boyd Holbrook som Johnny Cash är alla bra. Deras sångnummer är tillräckligt lika originalen och funkar fint som kontrast till Dylans. Filmen betonar Woody Guthries betydelse för Dylan, och inspelningar med Guthrie blir filmens ljudliga bokstöd. Den svårt sjuke Guthrie spelas gripande av Scoot McNairy.

Mycket och många utelämnas i historien, som Dylans och The Beatles påverkan på varandra. Inte heller att han skrev låtar i Grekland och Italien våren 1964. Filmen stannar i östra USA. På ett sätt är ”A complete unknown” en traditionell biografi som berättar saker som hände, hyfsat korrekt. ...

Vi ser hur han först låter sig styras av äldre kolleger, av managern Albert Grossman och skivbolagsmannen John Hammond. Som säger vad han ska och inte ska sjunga. Men Dylan blir mer och mer skeptisk mot andras krav och förväntningar, inte minst publikens.

Det syns, men det pratas knappt om detta i filmen. Inga försök till förklaringar. Inte ett ord om andra som påverkade honom de här åren, musikaliskt och textmässigt. Sångerna bara finns där, tidlösa mästerverk. Man ser Dylan skriva och röka och skriva, utan att bry sig om flickvänner eller andra. Precis som han ofta knattrar på skrivmaskinen i underbara dokumentären ”Don’t look back”, inspelad under hans brittiska turné just våren 1965.

Filmens flickvän Suzie (Elle Fanning), försöker förgäves få ur sin mystiske pojkvän något om vem han är och var han kommer ifrån. Filmens Dylan hittar på en bakgrund, och är bara intresserad av vad han kan bli. Han låter sångerna tala, och de är ofta så mångtydiga att onödigt många människor blivit galna av att försöka avkoda dem.

Här används musiknummer ofta för att förstärka känslor, som i en fantastisk scen med ”The times they are a-changin’”. ”Masters of war” på en källarklubb mitt under Kubakrisens skräck. ”It ain’t me ,babe”, som visar varför kvinnorna i hans liv tycker att han är en skitstövel.

Det är inte en film om privatpersonen Dylan utan om hans växande berömmelse. Titeln är en rad ur hans ilskna klassiker ”Like a Rolling Stone”, men också en klarögd sammanfattning. Sångerna bara kommer. Alla stirrar storögt och fascineras. Många undrar hur. Folkmusiker som varit faderligt stolta över sin unge skyddsling blir besvikna när talangen rymmer hemifrån mot nya äventyr.

Han är okänd när han kommer. Han är världsberömd, men fortfarande en gåta när han åker iväg på motorcykeln. Mot nästa röst. Mot nästa rock. Mot nästa roll. **Aftonbladet Jens Peterson**

DET HELIGA TRÄDETS FRUKTER
Regi: Mohammad Rasoulof
Manus: Mohammad Rasoulof
Foto: Pooyan Aghabaei
I rollerna: Soheila Golestani *Najmeh,* Missagh Zareh *Iman,* Setareh Maleki *Sana,* Mahsa Rastami *Rezvan,* Niousha Akhshi *Sadaf,* Reza Akhlaghirad *Ghaderi*
Speltid: 167 min
Frankrike, Tyskland och Iran, 2024

Filmrecensioner:

”Det heliga trädets frukter” spelades in i hemlighet och den iranske regissören Mohammad Rasoulofs fick åtta års fängelse och piskrapp för filmens innehåll. Caroline Hainer ser en stark film som ger inblick i en dold värld.
”Det heliga trädets frukter” är en regimkritisk berättelse i formen av ett kammarspel, där allt som försiggår bakom stängda gardiner speglar det som sker på gatorna utanför.

Iman har precis blivit befordrad på jobbet på domstolen. Det innebär bättre ekonomi för hans fru Najmeh och deras två tonårsdöttrar, men mer psykisk stress för Iman. Det nya jobbet anses så pass farligt att han får en pistol – en filmisk signal om stundande våld.

Mycket riktigt, på gator och tog börjar protester mot det teokratiska kvinnoförtrycket och demonstranterna slås systematiskt ned av polis (här används verkliga filmupptagningar från 2022). Iman handlägger arresterade och tvingas avgöra deras öde på bara några minuter. Har de eller har de inte skändat religionen? Det vill säga, blir det fängelse eller dödsstraff?
Initialt är hans moraliska kompass intakt men trycket från överordnade leder honom in i det farliga ”jag följer bara order”-försvaret.

Utanför lägenhetens fördragna fönster blir rösterna högre och protestanterna fler. Hemma hos familjen börjar tonårsdöttrarna ifrågasätta världen omkring dem. Pappan som försvarar staten till varje pris, mamman som inte kan förmå sig att se en annan sanning än sin makes. För vad händer när de värderingar som håller hela ens tillvaro uppe spricker?
Det är en stark film, minst sagt, som ger en inblick i en värld som vanligtvis är dold. Rasoulof har mycket han vill säga och har riskerat allt för att få säga det. Därför är filmen längre och metaforerna tydligare än de behövt vara. Men det är lätt att ha överseende med det när man ser – nej, upplever – filmens sista symboliska slutscen med en vädjan om att vi lyssnar. **SVT Caroline Hainer**

Mohammad Rasoulof skildrar det iranska kvinnouppror som skakat om landet de senaste åren på ett mästerligt sätt. ”Det heliga trädets frukter” berättar om allt som är fel i dagens Iran, komprimerat till ett omskakande familjedrama.
I centrum står Iman (Misagh Zare) som arbetar som utredande domare i Teheran. Han är nyligen befordrad. Han hoppas på att det ska leda till ett jobb som riktig domare, vilket skulle innebära högre lön, högre status och att familjen skulle kunna flytta till en större lägenhet. Hustrun Najmeh (Soheila Golestani) står hela tiden vid hans sida. Båda stöder den religiösa diktaturen i Iran, inte minst nu när det verkar ge dem fler fördelar. Så hon är hela tiden på sina tonårsdöttrar Rezvan (Mahsa Rostami) och Sana (Setareh Maleki) att undvika sociala medier och alla konflikter. För filmen utspelas när universitetsungdomarna gör uppror efter Mahsa Aminis (1999–2022) död. Hon gick bort under mystiska omständigheter efter att ha gripits av moralpolisen, för något så banalt som att hennes hijab inte täckte hennes hår på rätt sätt. Med jämna mellanrum klipper Rasoulof in bilder av verkliga demonstrationer i filmen. ...

Till råga på allt blir den pistol som Iman fått för att skydda sin familj, när domarnas adresser läggs ut på sociala medier, stulen. Av vem? Har de haft inbrott? Är någon i familjen inblandad? När familjemedlemmarna börjar misstänka varandra för olika saker och ställs mot varandra, förvandlas filmen till en nagelbitande och spännande thriller. En av poängerna med filmen, som gör den mer trovärdig, är att inget målas helt i svart eller vitt. Iman förstår att hans insatser egentligen är vedervärdiga, men rättar in sig i det iranska ledet. Najmeh ömmar åtminstone lite grann för döttrarnas väninna, när hon blir skadad i samband med demonstrationerna. Döttrarna älskar sina föräldrar, men blir allt mer tveksamma i sina känslor när de ser vad pappan tvingas till. Den poetiska titeln ”Det heliga trädets frukter” är kanske inte biorepertoarens mest lockande. Men det är den bästa filmen man kan se på bio just nu och kanske under hela året. **Aftonbladet Jan-Olov Andersson**

MEMOIR OF A SNAIL
Regi: Adam Elliot
Manus: Adam Elliot
Foto: Gerald Thompson
Musikansvarig: Robert Patterson
I rollerna (röster): Jacki Weaver *Pinky,* Sarah Snook *Grace Pudel,* Charlotte Belsey *unga Grace,* Agnes Davison *unga Grace,* Mason Litsos *unge Gilbert,* Daniel Agdag *doktorn*
Speltid: 95 min
Australien, 2024

Filmrecension:

Vem har inte varit fascinerad av snigeln, som bär hela livet på sina axlar?
Lilla Grace Pudel har samlat på sig sniglar i alla dess former så länge hon kan minnas och bär givetvis en matchande snigelhatt. I skolan mobbas hon för sin läppspalt, kallas "kaninfejs" och längtar efter bättre tider. Tillsammans med sin modiga tvillingbror Gilbert, tillika bästa vän, tar de hand om sin paralyserade, så väl som alkoholiserade pappa, före detta cirkusartist. När denne tragiskt nog går bort i sömnen separerar socialen tvillingarna och de placeras i hem på varsin sida landet, där den timida Grace hamnar hos ett nudist- och swingerspar. …

Grace och Pinky i "Memoir of a snail".
Foto: Folkets Bio

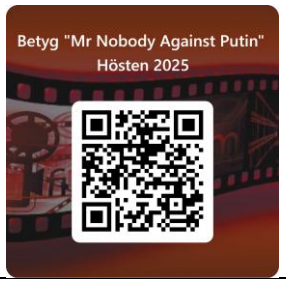
Åren går och tillvaron verkar knappast förbättrats nämnvärt för någondera av syskonen, men Grace hittar åtminstone en vän i den excentriska, men godhjärtade, Pinky – vars historier verkligen inte går av för hackor. Bit för bit pusslar Grace ihop sitt liv och vägen mot vuxenlivet kanske inte är så grusad ändå. Men på sin självaste bröllopsdag förvandlas vad som ska vara livets lyckligaste dag till ännu en levande mardröm.

Skaparen Adam Elliot följer upp sin mycket omtyckta "Mary & Max" (2009) med ytterligare en så kallad claymation; figurerna följer klassisk stop motion-manér men är gjorda, eller ska åtminstone föreställa att de är, i lera. Detta är givetvis ett ytterst komplext sätt att producera en film, där varje rörelse utförd av någon av de 200 handgjorda lergubbarna leder till millimeterprecision. Men det ger också utdelning, då det i vår film ger ett sensationellt häftigt intryck när små detaljer ger sprakande liv även åt de ganska enhetligt brungrå miljöerna. I en värld av AI och CGI känns det här som ett sätt att återta vad det egentligen innebär att *göra* film.

Graces väna och nyfikna berättelse är relaterbar och det tar inte lång tid förrän hon har en på kroken. Hon förundras och förklarar ur ett barns perspektiv hur det var att uppleva sorg och elände från första parkett, med en sorts nedstämdhet som bara återfinns hos någon som upplevt ett riktigt trauma. Formatet med återberättande gör att det i det stora hela känns som en enda stor sagoberättelse, där man till och med kan sluta ögonen för att lyssna till Sarah Snooks ("Succession") lugna och behagliga röst. …

För dig som vuxen filmälskare kanske inte alltid ler-animation är ditt förstahandsval, men jag ber dig att ge "Memoir of a Snail" en chans. Bakom skalet av lera finns ett otroligt viktigt och hjärtevärmande budskap som befäster att visst behövs det ett visst mörker för att kunna uppskatta allt det ljusa.
MOVIEZINE Charlotte Brange

MR. NOBODY AGAINST PUTIN
Regi: David Borenstein och Pavel Talankin
Manus: David Borenstein
Foto: Pavel Talankin
Musikansvarig: Cecilie Karpinski och Emilie Skovgaard Sorensen
I rollerna som sig själva: Viktor Abakumov, Lavrenti Beria, Yevhen Konovalets, Vladimir Putin, Joseph Stalin, Pavel Sudoplatov
Speltid: 90 min
Danmark, Tjeckien och Tyskland, 2025

Filmrecensioner:
”Mr Nobody against Putin” ger en sällsynt skrämmande inblick i den ryska vardagen.

Med en kamera som enda vapen gör en rysk lärare uppror mot Putins allt mer påträngande patriotiska propaganda efter invasionen av Ukraina. Pavel Talankins melankoliska, men samtidigt upplyftande, videodagbok ger en unik inblick i den pågående hjärntvätten av ett helt folk.

Det börjar som en småtrevlig videodagbok från den lilla industristaden Karabash i ryska Ural. Den lokala skolans ”eventkoordinator” och halvt officiella videofotograf Pavel ”Pasha” Talankin, dokumenterar vardagslunken i korridorerna och i hans eget arbetsrum, dit eleverna ofta söker sig för gemenskap och lugn. Det är lätt att förstå dem. Pasha är en blid och förstående själ, utrustad med tonvis av empati. Några korta scener etablerar hans dåtid och ensamma barndom, där både pappa och vänner saknades, så nu vill han vara den vuxna förebild som han själv saknade under uppväxten. Sedan kommer den ryska, brutala invasionen av Ukraina – och allt förändras. Inte över en natt men gradvis och obönhörligt.
”Mr Nobody against Putin” ger oss en unik och skrämmande inblick i den ryska vardagen under kriget, där indoktrineringen och propagandan flödar, formar de eleverna till fascister redan från barnsben. Som Putin själv har sagt:” Krig vinns inte av befälhavare, utan av lärare.”
Barnen tvingas marschera och sjunga nationalsången varje morgon, lärarna åläggs att skriva om historien om Ukraina, Putin själv håller videosända ”lektioner” och den ökända Wagner-gruppen åker runt på landets skolor och utbildar barnen i krigföring. Anordnar bland annat tävlingar i granatkastning. Man baxnar. Inför skeendet men också inför hur effektivt maktapparaten sprider sin hjärntvätt, men så finns väl också propagandans psykiska infrastruktur kvar sedan Sovjettiden.
Pavel Talankin kommenterar militariseringen av skolan med bitande ironi, blottar medlöparnas tragikomiska beteende med lakonisk skärpa (historieläraren är ett fall för ett helt psykologikonvent) – och påminner stundtals om den amerikanska dokumentärbuffeln Michael Moores (” Bowling for Columbine”). Men oftare framstår Pasha som en deprimerad dissident, en samvetsöm man som älskar sitt land men hatar dess ledare. Det är således ingen antirysk film, snarare svidande anti-Putinsk – det är en viktig distinktion som särskiljer ”Mr Nobody against Putin” från många andra verk om det utdragna kriget.

En allt mer uppgiven Pavel Talankin pratar ibland rakt in i kameran, som en deltagare i en reality-såpa. Han talar om hur vissa orädda ryssar står emot, protesterar, misshandlas, hamnar i fängelse: ”Så modig är tyvärr inte jag”, säger han. Men filmens existens vittnar så klart om det motsatta, om en medborgare med obändigt rättvisepatos.
Pavel Talankin fortsätter att filma, officiellt för att dokumentera patriotismens vinningar i skolan men i det fördolda formar han en motståndshandling, flyr till slut landet och sätter tillsammans med den amerikanska regissören David Borenstein ihop denna lilla melankoliska men ändå upplyftande videohälsning från andra sidan östfronten. **DAGENS NYHETER Fredrik Sahlin**

Mr Nobody against Putin avskyr sitt hemlands förljugna dumheter.
Alla patriotiska aktiviteter ska filmas. Läraren Pavel Talankin lyder – men smugglar sedan ut materialet för att visa omvärlden vad som verkligen pågår i Ryssland.
Det är inte militärbefälhavare som vinner krig, det är lärare som vinner krig. Så talar Vladimir Putin i ett uppbyggligt tv-tal till den ryska nationen. Och han menar allvar. Åtminstone delvis.

Åtminstone såtillvida att han begriper aJtt det kan behövas ett förberedande arbete i form av en berättelse när kistorna med liken efter ryska ynglingar börjar anlända i tusental från den speciella militära operationen i Ukraina. Och det skadar ju inte heller att de bristfälligt tränade skolpojkar som transporteras till fronten i stora kvantiteter är hyfsat indoktrinerade de också. ... **Svenska Dagbladet Jan Söderqvist**

EMILIA PÉREZ
Regi: Jacques Audiard
Manus: Jacques Audiard, Thomas Bidegain och Léa Mysius
Foto: Paul Guilhaume
Musikansvarig: Pierre-Marie Dru
I rollerna: Zoe Saldana *Rita,* Karla Sofia Gascón *Emilia/Manitas,* Selena Gomez *Jessi,* Adriana Paz *Epifania,* Edgar Ramirez *Gustavo Brun,* Mark Ivanir *Wasserman*
Speltid: 132 min
Frankrike, Mexico och Belgien, 2024

Filmrecensioner:

Tänk dig en cocktail där alla ingredienser är välbekanta, de har bara inte blandats förut. Som en film som är domstolsdrama, thriller, samhällskritik, gangsterrulle, komedi och fläskig musikal på samma gång. Dessutom på spanska.
I ”Emilia Pérez” fall blir den vansinniga mixen en trashig, energisk och alltigenom underbart kitschigt melodram om dualiteter som brott och soning, män och kvinnor, försvinnanden och upptäckter. Allt under samma tema: att börja leva på nytt. **SVT Caroline Hainer**

Zoë Saldaña som advokaten Rita och Karla Sofía Gascón som titelfiguren i "Emilia Pérez”. Foto: Shanna Besson

Det händer att jag, och flera med mig, misströstar om biofilmens framtid. Därför är det så härligt att kunna skriva att den redan rikligt prisade ”Emilia Pérez” (Guldpalmer, Golden Globes, Europeiska filmpriser) är en helt fantastisk film som absolut ska ses på stor duk.

Det är häpnadsväckande hur den franske regissören Jacques Audiard har lyckats kombinera en transsexuell utvecklingshistoria med vuxenmusikal och placera dem mitt i knarkkartellernas våldsamma Mexico City. ”Inte ännu en film om att komma ut som transperson”, tänker kanske läsaren. Men ”Emilia Pérez” är mycket mer än så. Den handlar om den kvinnliga och manliga sidan i oss alla.

Det börjar med att vi möter den slitna advokaten Rita (Zoe Saldana) i hennes kyffiga kontor där hon vändas inför en kommande rättegång. Hon ska bidra till att fria en man som mördat sin hustru. På väg till domstolen blir hon plötsligt en fullfjädrad musikalartist som brister ut i en sång om det dödliga våldet mot kvinnorna i Mexiko. Kvinnorna på gatan sluter upp bakom henne. Sedan går filmen tillbaka till verkligheten i domstolen.

På samma sätt växlar realistiska spelscener med förhöjda sång- och dansnummer filmen igenom. …

Handlingen i ”Emilia Pérez” tar hela tiden nya vändningar, det är oavbrutet spännande och in i det sista osäkert hur det ska sluta. Samtidigt som filmen är fantastiskt vacker. Det råder nästan ständig natt över det glimmande Mexico City där himlens stjärnor plötsligt kan förvandlas till de otaliga försvunnas ansikten.

Så blandas skönhet, musikal och allvar till en alldeles egenartad upplevelse där det ena sömlöst övergår i det andra.

På den franska regissören Jacques Audiards meritlista står bland annat ”Mitt hjärtas förlorade slag”, ”En profet”, ”Rust and Bone”, ”Dheepan” och ”The Sisters brothers” – alla inbördes olika men lika originella. Med ”Emilia Pérez” befäster han sin ledande ställning inom fransk och internationell film både som manusförfattare och regissör. **SVD Jeanette Gentele**

BOB TREVINO LIKES IT
Regi: Tracie Laymon
Manus: Tracie Laymon
Foto: John Rosario
Musikansvarig: Tiffany Anders
I rollerna: Barbie Ferreira *Lily Trevino,* John Leguizamo *Bob Trevino,* French Stewart *Robert Trevino,* Lauren Lolo Spencer *Daphne,* Rachel Bay Jones *Jeanie,* Ted Welch *Harlan*
Speltid: 101 min
USA, 2024

Filmrecensioner:

Den nya biofilmen ”Bob Trevino Likes It” följer det 25-åriga vårdbiträdet Lily Trevino **(Barbie Ferreira)** – en ensam person som söker efter samhörighet. När vi träffar henne försöker hon berätta om sitt liv för sin pappa Bob Trevino (**French Stewart**), men ignoreras till förmån av hans egna dejtingliv. Ett misslyckat psykologbesök och en avslöjande middag med en av hans dejter leder till att pappan bryter kontakten med henne. När Lily ändå söker kontakt med pappan via Facebook hittar hon en annan mycket trevligare man med samma namn.

Den nya Bob Trevino (**John Leguizamo**) står i stark kontrast mot den kupongsamlande och cyniska pappan. Han är istället hjälpsam och värdesätter varenda ögonblick de har tillsammans

Trots att filmen beskrivs som en dramakomedi tror jag att jag – med undantag för de första tjugo minuterna – grät betydligt mer än vad jag skrattade. Relationen Lily har med sin pappa Robert är så pass sorglig att den blir komisk, även samtalet med psykologen. Det väcker sympati men samtidigt småskratt över hur absurt det är. Även om jag ser mer drama i filmen än komedi, är det ett val som känns rätt.

Personligen har jag svårt att bli indragen i filmer och serier som förlitar sig mycket på meddelanden och telefonsamtal, men här var det inga problem alls. Tvärtom är de scener när Lily och Bob chattar med varandra engagerande och laddade med känslor. **Filmtopp.se Martin Svalin**

John Leguizamo spelar titelrollen i Tracie Laymons film. Foto: Smorgasbord Picture House

En hyllning till vänskap, den familj vi väljer. En feel-good-film, ibland på gränsen till för sentimental men den är samtidigt vacker och befriande. Det är skönt med en film som handlar om det som ofta är det allra viktigaste i livet: att hitta någon eller några man kan vara ärlig mot och vara sig själv med, där man duger som den man är.

Det är inte alla som föds in i en familj eller släkt där man accepteras helt och fullt. Två underbara skådespelare, Barbie Ferreira och John Leguizamo, bär denna hjärtevärmande verklighetsbaserade dramakomedi. Fast även om den inte vara baserad på verkliga händelser är jag säker på att många, många kan känna igen sig i berättelsen och har upplevt hur viktigt det är att våga prata och våga visa sig sårbar och att hitta de människor där man kan vara utan mask. ...

Bob Trevino Likes It handlar om de relationer som på många sätt kan vara de allra viktigaste i livet: vänskap. Även en kärleksrelation som ska vara efter den första förälskelsen kräver att där finns en djup vänskap. Delvis visar den också på den positiva sidan av vad sociala medier som Facebook kan betyda för människor. Skildringen av Lily och hennes vänskapspappa talar till alla känslor, ger hopp och värmer hjärtat. Det är en vacker film om det förmodligen viktigaste av allt, vänskap – och den visar hur äkta ärlig vänskap kan vara läkande.
Kulturbloggen Rosmarie Söderqvist

DET ANDRA OFFRET
Regi: Zinnini Elkington
Manus: Zinnini Elkington
Foto: Mia Mai Dengso Graabaek
I rollerna: Özlem Saglanmak *Alex,* Trine Dyrholm *Camilla,* Mathilde Arcel F. *Emilie,* Olaf Johannessen *Esben,* Anders Matthesen *Karl,* Anne Sofie Wanstrup *Trine*
Speltid: 92 min
Danmark, 2025

Filmrecensioner:
En film om den psykiska belastningen för läkare. Vad är du för en läkare? Den frågan får läkaren Alex av kollegan under ett arbetspass på en neurologavdelning där dagen inte blev som hon tänkt sig: Hon har trombolysjour och tar på sig samtidig bakjour på grund av brist på personal för dagen, det är stressigt och journalsystem som ligger nere, hon springer från patient till patient.
En AT-läkare som går sin första jour kallar på Alex, som utifrån sin erfarenhet fattar ett snabbt beslut angående en patient, en ung kille med huvudvärk. Hon skickar hem patienten, men innan han hinner därifrån visar det sig att det var mer än bara huvudvärk.

Alex är en erfaren läkare, hon är empatisk, hon kan lugna patienter och hon har, som hon säger, »aldrig missat något förut«. Men när hon gör det brister hennes mentala skal, människan bakom läkaren träder fram och hon blir »det andra offret« i en tragedi. …

»Det andra offret« (Det andet offer) är ett danskt drama med flera kända ansikten i rollerna, regisserat av Zinnini Elkington, som med filmen gör sin spelfilmsdebut. Hon vill sätta fokus på den psykiska belastning som finns hos läkare, att det måste finnas en förståelse för att fel beslut kan fattas och att det inte alltid går att ha kontroll.

Zinnini Elkington, vars syster är läkare, säger till danska »Ugeskrift for Læger« att hon hoppas att läkare kommer att se filmen med tillit till att hon har gjort filmen för deras skull. Inspirationen till filmen har hon fått från systerns berättelser om vardagen på ett danskt sjukhus och det tunga ansvar unga oerfarna läkare får ta.

Filmen är inspelad på ett sjukhus, två av skådespelarna har fått göra sjukhuspraktik och filmteamet har haft både läkare och sjuksköterskor involverade under inspelningarna. Det har säkert bidragit till att göra filmen till den trovärdiga käftsmäll den är. **Läkartidningen Sara Holfve**

Danska ”Det andra offret” är en fantastiskt gripande och realistisk historia av Zinnini Elkington som med filmen gör sin långfilmsdebut. Filmen bjuder på starka dramaprestationer som fångar komplexa känslor av skuld och skam, till följd av den mänskliga faktorn. ...

Dramaturgin är extremt välkonstruerad in i minsta detalj och bildspråket fångar den stressiga och minst sagt kritiska arbetsmiljön på sjukhuset. Elkington har skapat en realistisk dramaperfektion genom allt från manus och regi, i den begränsade miljön på sjukhuset – man känner sig från första stund som en fluga på väggen på den kaosartade akutmottagningen. Özlem Saglanmak axlar rollen som Alex på ett fantastiskt sätt, med sin gripande prestation fångar hon läkarens mångbottnade och nyanserade personlighet. Man känner sig hela tiden moraliskt delad för henne, men man kan inte annat än tycka synd om henne i den stress hon genomgår. Samtidigt går det inte att låta bli att känna ett förakt för henne och den lite elitistiska syn hon har på sin roll. Bland annat säger hon till den unga AT-läkaren att ”skippa läppglanset” – då alla kommer tro att hon är en sjuksköterska.

Filmens poäng kommer även den fram starkt via Alex, då man så gärna vill skuldbelägga henne i stunder som när hon knappt kan formulera sig och ger urvattnade och intetsägande besked till patienternas anhöriga. Men hennes kniviga sits adderar ytterligare lager av komplexitet – hur bemöter man oroliga anhöriga efter sitt eget misstag, utan att få det att låta som att man har noll koll? Samtidigt blir det tydligt hur människan under läkarrocken inte fungerar när organisationen brister på så många punkter och hela filmens budskap känns som en kraftig riktig känga mot bristande sjukvårdsresurser i ett nordiskt välfärdsland.

Dynamiken mellan Emilie och Alex är en riktigt välspelad intrig som verkligen får en att känna med de båda som någonstans ändå gör rätt i den situation de befinner sig i – men det får förödande konsekvenser som sätter ljus på den kritiska arbetsmiljön som till slut går ut över patienterna men även personalens mående och privatliv.
”Det andra offret” är en lysande långfilmsdebut av Zinnini Elkington, som gör den mänskliga faktorns förödande konsekvenser till ett gripande drama. Hela filmen och karaktärerna känns hela tiden realistiska och hur Özlem Saglanmak tolkar den pressade läkaren ger filmen en större poäng som framkommer tydligt och lämnar en eftertänksam. **FILMTOPP.SE Lukas Eriksson**

FLÄTAN
Regi: Laetitia Colombani
Manus: Laetitia Colombani och Sarah Kaminsky
Foto: Ronald Plante
Musikansvarig: Varda Kakon
I rollerna: Mia Maelzer *Smita,* Sajda Pathan *Lalita,* Nehpal Gautam *Nagaraj,* Danish Iqbal *Brahmin,* Fotini Peluso *Giulia,* Avi Nash *Kamal,* Kim Raver *Sarah,* Sarah Abbott *Hannah*
Speltid: 121 min
Frankrike, Kanada, Italien och Belgien, 2023

Filmrecension:

Dold pärla på bio: Drama om kvinnoöden som berör på djupet– sågs av 1 miljon fransmän.
”Flätan” är regisserad av författaren till boken med samma namn och berättar tre skilda, men ändå sammankopplade berättelser som berör mer än det mesta.
Man får vara glad över möjligheten till arthouse-biografer i sin närhet. Utan den anrika och högst uppskattade Bio Roxy hade jag nämligen inte fått möjlighet att se Laetila Colombanis ”Flätan”, då den inte överhuvudtaget visades på de större biografkedjorna.

I visningen av filmen jag besökte var salongen i stort sett fullsatt och vi var en lång rad konstfilmfantaster i alla åldrar som var högst benägna att ta oss an detta nya drama. Jag blev själv mycket nöjd och så tycks även övriga i salongen.

”Flätan” är en film som berättas på det kanske mest okonventionella, men ändå uppskattade sättet. Det är nämligen en film som berättas parallellt mellan tre länder. En kvinna i Indien lever i ett lågt kast med drömmen om ett bättre liv för sig själv och dottern, en trotsig ung kvinna i Italien som kämpar mot såväl patriarkala strukturer som sin fars vacklande hälsa, och även en stressad trebarnsmamma i USA som tvingas prioritera vad som är viktigt när hon möts av ett dystert hälsobesked.

Utan att spoila något är filmens olika narrativ djupt sammankopplade i sitt tema, men kanske i slutändan även mer? Hursomhelst är ”Flätan” en episk berättelse om kvinnans roll och svårigheter i samhället som berör på djupet.

I en recension hos Cineuropa beskriver man filmens succé inbördes. Den sågs av 1 miljon fransmän innan den såldes till övriga delar av världen och hyllas på sidan som en film där man ”lyfter fram kvinnlig styrka på de mest oförutsägbara sätten”.

När den först annonserades var man noga med att poängtera den stora ambitionen och skalan på projektet, som är en samproduktion mellan flera länder. I en intervju med Variety berättar filmens utgivare följande:

– ”Flätan” spelas in på flera kontinenter och innehåller flera olika språk. Filmen har ett universellt språk i sin hoppfulla kvinnoberättelse. Förhoppningsvis kommer det ge ansikte och röst även åt andra kvinnor.

Filmen är även, intressant nog, regisserad av författaren som skrev boken man har som förlaga. Kul, om än inte alltför vanligt.

1 miljon kanske inte lär se filmen i Sverige, med tanke på svag distribution, men om du har möjlighet kan jag i varje fall varmt rekommendera att ni kollar in ”Flätan”!

MOVIEZINE.SE Martin Persson

MUNKEN OCH GEVÄRET
Regi: Pawo Choyning Dorji
Manus: Pawo Choyning Dorji
Foto: Jigme Tenzing
Musik: F.A.M.E.S project
I rollerna: Tandin Wangchuk *Tashi,* Tandin Phubz *Phurba,* Kelsang Choejay *Lama,* Tandin Sonam *Benji,* Choeying Jatsho *Choephel,* Deki Lhamo *Tshomo*
Speltid: 107 min
Bhutan, Taiwan, Frankrike, USA och Hong Kong, 2023

Filmrecensioner:

Charmig dramakomedi om demokratiska reformer och skrupelfria utländska intressen i Bhutan, och en hyllad uppföljare till Oscarsnominerade GFF-hitten *Lunana: A Yak in the Classroom*.
2006 abdikerade Bhutans kung och landet började sin resa mot demokrati. En historisk vändpunkt som här skildras med humor och värme av regissören bakom publikfavoriten från GFF 2020 som sen fick den svenska titeln *Skolan vid världens ände*. '

Samtidigt som myndigheterna försöker informera befolkningen om vad demokrati är, registrera väljare och genomföra övningsval, ger en äldre lama en yngre munk det illavarslande uppdraget att införskaffa två vapen. Munken lyckas men hans väg korsas av en amerikansk vapensamlare som är beredd att betala nästan hur mycket som helst för det gamla gevär han är på jakt efter. Men allt kan inte köpas för pengar. Bhutans Oscarsbidrag och en ny blivande publikfavorit.

Göteborg Film Festival Johan Blomqvist

Kom ihåg att du kan rösta på alla våra filmer med hjälp av de QR koder som finns i övre högra hörnet.

Alla filmer finns också beskrivna på vår hemsida: Åkersberga Filmstudio https://akersberga.filmstudio.se/.

SVERIGES FÖRENADE FILMSTUDIOS
Åkersberga Filmstudio. Ett bra sätt att se bra film på.